No. 36. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 24 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f. 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— In Grimmitschau, in Silezië, had den 4. dezer de volgende zeldzame gebeurtenis plaats. De vrouw van den lakenfabrikant *Ernst Schindler* namelijk, beviel aldaar van vier welgeschapene en gezonde kinderen, allen van het vrouwelijk geslacht. In den namiddag van den 5. werden deze kinderen in de stadskerk gedoopt.

ENGELAND.

— Te Spittlegate in het graafschap Lincoln is eene 21 jarige vrouw, die tot het ondergaan eener operatie zich door zwavel-aether had laten bedwelmen, ten gevolge daarvan overleden. Zij was uit hare bedwelming niet weder ontwaakt.

FRANKRIJK.

— Te Aigueville, in Picardië, is een paard tegen zijnen meester in opstand gekomen, en kreeg denzelven spoedig onder de voeten; inmiddels kwam een reiziger voorbij, die door het woedend dier werd aangevallen en spoedig omgeworpen. Het eerste paard begon nu tegen dat des reizigers vreeselijk te vechten. De boeren die met stokken en vorken bijkwamen, trachtten te vergeefs de woedende dieren te scheiden; slechts des anderendaags vond men ze gansch afgemat en roerloos in eene weide liggen. De reiziger heeft slechts eenige kneuzingen bekomen; maar de eigenaar van het eerste paard verkeert in zeer bedenkelijken staat.

BELGIE.

— Eene tachtigjarige vrouw, welke zeide in de diepste ellende te verkeeren, is in de gemeente Samson, bij Namen, overleden. Behalve veel lijnwaad en kleederen vond men ten haren huize twee koffers, behelzende meer dan 2000 frs. in verschillende muntstukken.

— Te Marchienne-au Pont (Namen), had het vierjarig kind van een steenhouwer, drie glaasjes jenever achtervolgens uitgedronken, en was op een stoel in slaap gevallen; maar toen men het wilde wekken, bevond men dat het dood was.

NEDERLANDEN.

ARNHEM, den 18. Maart. Wij zijn onzen lezers mededeeling schuldig van eenige bijzonderheden, welke het publiek-worden van het *vrysprekende* arrest van den Hoogen Raad in zake van het openbaar ministerie tegen den uitgever der *Arnhemsche Courant* hier ter stede, gisteren avond voorafgingen, vergezelden en volgden.

Men wist vrij algemeen, dat de heer *Thieme* zich naar 's Gravenhage begeven had, om aldaar bij de te vellen uitspraak tegenwoordig te zijn, en dat hij den avond van den dag der uitspraak met den laatsten spoortrein van daar herwaarts terugkeeren zou. Verlangend, — hetzij geheel uit belangstelling, hetzij ten deele uit nieuwsgierigheid, — naar de definitieve regterlijke beslissing, hadden zich reeds ten 8 ure des avonds velen onzer stadgenooten, en daaronder menig aanzienlijk en hooggeplaatst persoon, naar het stations gebouw begeven, om, uit den mond van den heer *Thieme* zelven, zijne vrijspraak of veroordeeling te vernemen. Ten ongeveer half 9 ure kwam de trein aan; men stroomde naar den ingang en het hek, door welke de passagiers, in den regel, uit het stations-gebouw komen; de passagiers kwamen aangestapt en daaronder de heer *Thieme* ...... niet. Deze omstandigheid wekte eenige bevreemding en verlegenheid en men meende daaruit tot eenen ongunstigen afloop der zaak te moeten besluiten.

Intusschen was de heer *Thieme* wel degelijk met den trein en met eene vrijspraak aangekomen, maar hij had middel gevonden, om ongemerkt uit de diligence te stappen, door een' anderen, dan den gewonen uitgang het stationsgebouw te verlaten en zich regelregt naar zijne woning te spoeden. De reden dezer handelwijze was de bij den heer *Thieme* bestaande, gegronde, vrees, dat duizend en eene vragen en antwoorden en welligt even zoovele gelukwenschingen hem langer dan hij natuurlijk verlangde, ophouden, zijne te huiskomst vertragen en daardoor de onzekerheid, waarin zijn huisgezin mogt verkeeren, noodeloos langer rekken zouden. Niet weinig te leur gesteld, keerde de verzamelde menigte stadwaarts: men spoedde zich nu naar de woning van den heer *Thieme* en was niet weinig verwonderd hem daar reeds op zijne muiltjes te vinden, gewapend met zijne pijp, — dien steen des aanstoots van den snaakschen *Utrechtschen Avondpost*, — en omringd van vrouw en kinderen, vrienden en betrekkingen. En sedert stond letterlijk de bel niet weder stil aan de woning van den vrijgesproken uitgever. Meer dan *vijfhonderd* stadgenooten kwamen óf in persoon den heer *Thieme* gelukwenschen met den gunstigen afloop zijner zaak, óf deden van hunne belangstelling blijken door het hem toezenden van schriftelijke felicitatien.

Naauw nog was het berigt der vrijspraak in de stad bekend of er had zich een korps muzijkanten gevormd, aan wier hoofd zich — met voorkennis, meenen wij, der politie — omstreeks een vijftigtal gezeten burgers naar de woning des heeren *Thieme* begaven, aldaar stilhielden en den van alle regtsvervolging ontslagen uitgever der *Arnhemsche Courant* eene serenade bragten, — meer verrassend, naar zij minder verwacht, meer vereerend naar zij minder vooraf beraamd was. Op het eerste geschetter der klaroenen vlogen deuren en ramen als bij tooverslag open en nu meldde zich eene deputatie uit gemelde burgers aan, met het verzoek om toegang tot den heer *Thieme*, ten einde hem persoonlijk en mondeling eene hulde te brengen. Natuurlijk, dat dit verzoek, met gevoeligheid ontvangen, met genoegen aangenomen werd. De deputatie werd dus met de meeste oplettendheid en de gulste gastvrijheid onthaald; een van derzelver leden stelde vervolgens een' hartelijken dronk in op deze gelegenheid toepasselijk; gedacht daarin het waardig en mannelijk gedrag van den uitgever gedurende den ganschen loop dezer schier anderhalfjaar-lange vervolging: wenschte den heer *Thieme*, namens alle aanwezigen, geluk met de definitieve vrijspraak en uitte ten slotte den wensch, dat hij óf voortaan van dergelijke schermutselingen met de Mannen des Behouds verschoond blijven, óf altijd even roem- en zegerijk uit dezelve huiswaarts keeren mogt. Toen de spreker geëindigd had, verhief zich zoo binnen als buiten 's huis een luid en lang *hoerah!* en men onderscheidde daarbij de kreten: Leve de heer *Thieme!* leve de *Arnhemsche Courant!* leve de billijke oppositie! leve de Hooge Raad.

Middelerwijl liet de muziek zich bij afwisseling hooren. Dat een en ander eene groote massa volks had doen bijeenstroomen, behoeft niet gezegd, maar eervolle vermelding verdient, daarentegen, dat de gepaste zorg van den heer commissaris van politie alles bijbragt, om, des noods, de goede orde te handhaven, wat, trouwens, niet noodig is geweest, vermits er niet de minste onordelijkheid is gepleegd geworden, wat, voorzeker, zeer ten voordeele van de gezindheid, de stemming en doorzigt van Arnhem's burgerij getuigt.

Spoedig na het vertrek der voorzegde deputatie, meldden zich eenige heeren leden van de hier bestaande liedertafel, *Euterpe*, aan, welke, op hunne beurt, van hunne belangstelling en deelneming wenschten te doen blijken; en het moet inderdaad den heer *Thieme* tot niet geringe voldoening gestrekt hebben, de verzekeringen van deelneming en belangstelling, de betuigingen van adhaesie en symphatie te mogen ontvangen uit de mond van gezeten, onafhankelijke en weldenkende mede-burgers en stadgenooten.

De 17. Maart zal dan ook om deze en zoovele andere redenen, altijd voor de heer *Thieme* een ware feestdag blijven en een dag van te-leur-stelling en rouw voor.....?

Ten slotte meenen wij, én den heeren ontwerpers en uitvoerders der gebragte serenade, én den heeren leden van de liedertafel, bij deze, de volle verzekering te mogen geven, dat de door hen aan den heer *Thieme*, hetzij als stadgenoot of vriend, hetzij als uitgever der *Arnhemsche Courant* toegebragte hulde en geschonkene blijken van sympathie door hem, zoowel als door het vrijzinnig publiek, steeds zeer op prijs zullen gesteld worden. *(Arnh. C.)*

ASSEN, den 18. Maart. Men vermeent de landbouwers en vooral hen, die voor eigen gebruik hunne landen bebouwen, te moeten aanraden, minder aardappelen en meer boonen en erwten, ook paarde- en duiveboonen, te verbouwen. Het is niet denkelijk, dat de aardappelziekte dit jaar zal wegblijven, althans niet geheel. Deskundigen, die andere landen als Noord-Amerika, Noord-Duitschland, waar de aardappel-ziekte reeds ettelijke jaren heerschte, bezochten, zeggen dat het buitengewoon en nieuw zou zijn, zoo die ziekte nu reeds hier te lande, na slechts twee jaren geheerscht te hebben, ophield. Ook is het gebleken, dat de aardappelen van zaad verkregen, van de ziekte niet vrij blijven, waaruit men moet opmaken, dat er algemeenere oorzaken der ziekte bestaan. Daarbij komt dat er verleden jaar ruim boonen- en erwtezaad is gewonnen, terwijl boonen en erwten het alleroudste en ook volgens deskundigen het gezondste voedsel der inwoners dezer streken zijn. Wil men aardappelen verbouwen, deskundigen raden aan dezelve vroeg te poten. Bij de tegenwoordige schaarschte van levensmiddelen en duurte der granen, welke, ook bij gunstigen oogst, welligt nog eenigen tijd zal aanhouden, daar door buitengewone omstandigheden en groote maatregelen het evenwigt tusschen de groote graanmarkten van Europa is verbroken, hetwelk niet zoo spoedig wordt hersteld, is het van dringend belang, dat men bij het betelen zijner gronden op het bovenstaande bedacht zij en niet de oude sleur volge. Reeds ten vorige jare hebben de landbouwers in Zeeland en elders hier te lande minder aardappelen verbouwd: thans bestaan daartoe nog dezelfde redenen.

ROTTERDAM, den 19. Maart. Men verneemt, dat er hier ter stede een adres aan de regering onder de voornaamste ingezetenen ter teekening rond gaat, tot afschaffing van de belasting op het gemaal en ter harer vervanging door eene andere op de inkomsten.

MAASTRICHT, den 18. Maart. Sedert gisteren is een voorval, hetwelk veel beweging verwekt, het algemeene onderwerp der gesprekken. Men zeide namelijk, dat een arrestant onder de mishandelingen van een' politie-dienaar bezweken was. Voor de gevangenis, waar die politie gewoon is hare arrestanten te brengen, lag werkelijk een lijk, en het volk schoolde er morrend omheen, tot dat het gezag de menigte heeft doen uiteen gaan en alle vereeniging van meer dan vijf personen belet heeft.

— De arrondissements-regtbank te Zierikzee, heeft den 19. dezer uitspraak gedaan in de zaak van den hoog welgeb. heer marquis *de Thouars*, beschuldigd van den heer *J. Bruins*, kantonregter te Ommen, te hebben gelasterd, en wel in een *gemengd berigt*, voorkomende in den *Zierikzeeschen Nieuwsbode* van den 1. Oct. ll. De regtbank heeft den marquis schuldig verklaard aan laster, door middel van een gedrukt en verspreid geschrift, en hem diensvolgens veroordeeld tot eene correctionele gevangenisstraf van 2 jaren, eene geldboete van f 100 en in de kosten, met ontzegging der regten, bedoeld in art. 42 van het wetb. van strafregt, voor den tijd van 5 jaren.

— De minister *van Randwyk*, wiens eerste optreden met een wet gelukkig zeer ongelukkig is afgeloopen, hebbende de afstemming ons eene zwarte bladzij in 's lands geschiedenis bespaard, heeft nu voorgesteld, om de bekende zevenkinderen-wet eenvoudig in te trekken.

— Van den Helder meldt men van den 20. Maart:

EENE MAAND VOOR PLEIZIER UIT.

—

(Vervolg van onze vorige.)

Jastink merkte aan, dat dit geval zeer veel overeenkomst had met dat van de kat van Hinks, iets wat bij dezen eene niet zeer aangename herinnering verwekte, dewijl hij daardoor op het chapitre van zijne vrouw gebragt werd.

- Verduiveld, daar vliegt eene wilde eend! zeide Smelton eensklaps; Harri, leg aan!

Harri legde aan, maar ditmaal nog niet tot zijn geluk, het schot ging niet af en het kruid van de pan verschroeide een paar zijner vingeren.

Niet lang was dit geleden, of daar komt een jagt-opziener opzetten, die heel familjaar de heeren naar hunne vrijpas vroeg, en zoo ze die niet hadden, hen ten vriendelijkste verzocht om hem te willen volgen; terwijl hij bij eene directe weigering magtiger middelen meende te gebruiken, en onze jagers heel onpleizierig met behulp zijner manschappen, voor eenige dagen in eenen onderaardschen kelder zou opsluiten. Goede raad was hier duur. Men had niet geweten dat dit een domein was, waarop niet gejaagd mogt worden, en na een naauwkeurig onderzoek bleek dan ook, dat zij zich slechts vier schreden binnen de afscheiding bevonden; doch vier, twintig of honderd duizend schreden, daar luistert de wet niet naar, zij hadden op een domein de jagt uitgeoefend en waren dus strafbaar.

Harri deed alle moeite om met al het reisgeld, dat hij bij zich had, en dat ook het eenigste was wat hij bezat, den opziener om te koopen; maar deze lachte er om en joeg de heeren nu des te meer schrik aan, daar hij hen regelregt als stroopers verklaarde.

Bleek waren ze van schrik, bleek van onzekerheid, bleek van droefheid, dus bleek in drie opzigten; maar toen Jastink in den jagt-opziener den man herkende, met wien hij in Londen zestien weken voor pleizier, drinkende, zwierende en kijkende had doorgebragt, en deze hem en de zijnen uit consideratie van dat alles de vrijheid terug gaf, werden ze allen rood van vreugde, rood van genoegen, rood van erkentenis, dus in drie opzigten rood; zoo veranderlijk en voor verandering vatbaar is de mensch.

Nu was het rep je, scheer je naar huis, en ook alweer volgens oude gewoonte naar het huis van Price, daar deze een man was, wien het niet aan wijn gelegen lag, al had hij nog zoo vele grillen en oude, antieke begrippen. Ieder was content over de werkzaamheden van den dag, behalve Jackson, die liever gezien had, dat het lot hem iets gunstiger ware geweest.

- Zeg eens, gij met uw klerkenverhemelte! zeide Jastink, kom morgen avond bij mij, om de geschotene vogels te helpen oppeuzelen; wanneer gij het begeert zal ik er den hond ook wel bij laten braden, het zal een mooije schotel zijn: in het midden de hond en aan den kant de vogels.

- Wel verpligt! antwoordde de man met zijne verschroeide vingers; uw aanbod is gul, maar ik betwijfel zeer of de hond er met schik bij zal kunnen komen, daar er thans waarschijnlijk reeds gevleugelde gasten op hem aangevallen zullen zijn.

- Apropos! begon Jastink op nieuw, de rekening van het verschuldigde, wegens dezen middag verschoten gelden, ten opzigte van mijnen hond, zal ik u bij gelegenheid wel eens zenden. Hoe vele dagen zigt verlangt gij voor den wissel, twee, vier, in het geheel geene, of misschien ook noch wissel, noch rekening, noch iets anders?

- Zoo als gij wilt! antwoordde Harri! en hij had gelijk, dat hij zulk een antwoord gaf, want eigenlijk begeerde Jastink niets tot schadeloosstelling voor het dooden van zijnen hond.

Bothman zat den ganschen avond met Price over eene vischpartij te keuvelen; en daar alleen Maronier en Price's huisgenooten aan die partij deelachtig zouden zijn, werd onze goedhartige Franschman eerst onder het naar huis gaan daartoe uitgenoodigd.

Toen de gezamenlijke vrienden hun afscheid hadden genomen, en Harri niet kon bemerken dat er iemand in huis nog wakker was, sloop hij stilletjes naar de studeerkamer en de bibliotheek, dewijl hij voorgenomen had den geheelen nacht de daar aanwezige boeken te doorsnuffelen, om er zijne aanstaande redevoering uit te halen. Zoo kwam het ook dat hij er den volgenden morgen even ziekelijk uitzag als den eersten morgen, toen hij door de reis vermoeid was.

Vijfde Hoofdstuk.

Niets meer of minder dan een vervolg van het voorgaande.

Gelijk wij hier boven meldden, bleef Harri den geheelen nacht opzitten; niet zoo zeer om iets te bedenken dat tot onderwerp van deze redevoering zou kunnen dienen, dan wel om de boeken na te slaan en te zien, of daarin niet iets schuilde, wat hij, zonder over het onregtvaardige daarvan nagereden te worden, met schik kon naschrijven.

Reeds sedert twee volle uren was de zon plegtstatig boven den horizont verrezen en nog had hij niets gevonden; en daar het nu zeer waarschijnlijk werd dat hij ook in het geheel niets zou vinden, stelde hij zijne studien uit tot den volgenden nacht. Bij dag had hij te veel drukte met de partijtjes, die de Hampsteaders om zijnent wille gaven; en buiten en behalve dat, wilde hij het doen voorkomen als of hij de redevoering zoo maar voor de vuist weg uitsprak, in het kort: als of hij een improvisator was. Toen hij

« Gisteren avond had alhier een luchtverschijnsel plaats, hetwelk de oudste ingezetenen dezer plaats, door deszelfs grootte en fraaiheid, zich niet herinneren alhier gezien te hebben. Men had bij het helderste weder de schoonste sterrenlucht met de aanwassende maan, toen zich eensklaps het noorderlicht vertoonde. Dit luchtverschijnsel, hetwelk, zoo niet het schoonste, dan toch zeker een der indrukwekkendste is, werd tot verbazing van de vele aanschouwers, op eens verwisseld, door een witten boog, van de westerkimme naar de oosterkimme loopende, met eene schijnbare breedte van twee ellen. Het was waarschijnlijk een maan-regenboog, welke van 8 tot 10 ure zigtbaar was, en nog grootscher voor de toeschouwers werd, toen zich het noorderlicht weder onophoudelijk, even als vuurschichten, er door henen mengde."

— Uit Harderwijk schrijft men van den 20. Maart:

« Op den 23. Maart zal van hier met scheepsgelegenheid naar Vlissingen vertrekken een detachement, sterk 25 manschappen, om aan boord van Z. M. transportschip *Dordrecht* te worden ingescheept, en naar de West-Indiën te worden overgevoerd."

— De kunst doet reuzenschreden. Te Weenen is onlangs zekere heer Carrotti uit Venetië aangekomen, die zich, hoogst bescheiden, den eersten gebarenmaker der gansche wereld noemt, en, onder vele andere zaken, met zijne gelaatsspieren een geheelen storm op zee nabootst. 's Mans neus stelt een schip op zee voor; door de beweging der wangen bootst hij de golven na; met den mond doet hij het huilen van den storm en het ratelen des donders hooren, en uit zijne oogen schieten de bliksems!

GEMENGDE BERIGTEN.

Toen, eenige jaren geleden, de jonge Mezerai zijne opera *Guillaume premier* opvoerde, rees er eene kreet van afkeuring op, van een legio hollandsche *viesneuzen*: de behandeling van dat *vaderlandsch* sujet voegde geene *vreemde* maar wel eene *nationale* pen; het stuk, hoe vele verdiensten het ook bezat, viel, thans maakt *le Siége de Leide* furore; de schrijver draagt reeds de Eikenkroon; wat zijn de menschen tot wispelturig! zou de *neiging* van den componist, of de *vorstelijke* impulsie, hier zoo veel onderscheid te wege brengen? — Men heeft prins Karel van Darmstad bestolen; dat is van zijn leven wel aan meer andere prinsen gebeurd. — Men zegt dat D. O'Connell naar Ierland vertrekt om, door middel eener *hongerkuur*, zijne geschokte gezondheid te herstellen. — Moord en plundering te Mohilof; brand te Assen, item te Veendam. — De heer van der Heyden heeft in de medicijnen gepromoveerd. — Te Gorinchem is zekere Schillewold in het water gevallen. — Ook te Ondijk was, op den 16. Maart, de geheele gemeente van een' brand verschrikt. — Eerlang zullen eenige onverlaten, wanneer ten minste de Hooge Raad het beroep in cassatie verwerpt, wegens het *snoeijen* van 's lands geld exemplaar gestraft worden. — Een joodsch hoen heeft een ei gelegd; de heer Berenstein te Amsterdam zal, *ten tweeden male*, eene hollandsche predikatie in de kerk voeren. — Te Karlsruhe werd aan zekeren Reutlinger, let op, een Israëliet, in parenthese, dankbare hulde gebragt, dewijl hij bij gelegenheid van den schouwburg brand de handen uit de mouwen heeft gestoken. — Heden ten dage worden de menschen in een staat van bedwelming gebragt, ten einde ongevoelig, of liever gevoelloos, heelkundige kunstbewerkingen te ondergaan; niet alles is nieuws onder de zon; zegt de wijze Salomo, dat middeltje werd sedert lang in het werk gesteld, niet alleen ten opzigte van een enkel persoon, maar wel voornamelijk, ten opzigte van geheele volken, hoezeer de operatien of kunstbewerkingen niet altijd van heelkundigen aard zijn geweest. — De broeder van Ali-Bey heeft mevrouw zijne schoonzuster in stukken gehouwen. — Te Hanover is een nagelnieuw tuighuis ingestort; met het nieuwe gasthuis te Rotterdam is het zoo verre nog niet gekomen. — Dominé Oosterzee hield eene redevoering in de residentie. — Wij zien dat Massillon in zijne lijkrede voor Lodewijk de Groote uitgesproken, gezegd heeft: « Oui, « mes frères, la grandeur et les victoires du roi ont été « autrefois assez publiées, la magnificence des éloges a égalé « celle des événements; les hommes ont tout dit il y a long- « temps en parlant de sa gloire; que nous reste-t-il ici, « que d'en parler pour notre instruction." — Te Berlijn worden de nachtwachten met honden en sabels gewapend. — De beroemde actrice Mars te Parijs staat op het punt om *halt* te maken. — Mars de schoolmeester heeft zich aan naschrijverij schuldig gemaakt (zie *Kamp. Ct.* 15. Mt.) — Had Rome eens zijn vrouwelijken Paris, Brussel heeft thans zijn vrouwelijken ridder; hoewel het een ridder is die kruid geroken heeft. — De landverhuizing wordt hoe langer hoe uitgebreider. — In Spanje zullen de hooge matrimoniele partijen, onder de voortdurende protestatien der hooge magten, oud en grijs en met kinderen, kindskinderen en naneven gezegend worden. — Veel kunstnieuws in de dagbladen; de kermissen zullen het geluk ondervinden met de tegenwoordigheid van het tooneelgezelschap der heeren Saqui en de Beste vereerd te worden. — Thalberg maakt furore. — De koning van Beijeren bezit eene openlijk bekende maitresse, eene wezenlijke David die zich bij uitstek op het steenen slingeren verstaat. — De regering, oordeelende dat de voortteeling bij de hollanders geene aanmoediging meer behoeft, is wijsselijk te rade geworden, de zeven-kinderen-wet af te schaffen. — Een Engelsch heel- of half officieel blad, mogelijk is het wel een amphibie, zoo als het Journal de la Haye, eenigzins, ten minste in de publieke meening schijnt te zijn, over de bezetting van Laboan, door zijne natie. sprekende, raadt, nadat hij even als de leeuw in de fabel, zijn regt tracht aan te toonen, den hollanders ten laatste aan, zich het verlies te getroosten en in *schilderen* en *musiceren* verstrooijing te zoeken; dat blad vergeet er het Yacht-Cluberen, liedertafelen, valkenjagen, boogschutteren, wedrennen, zwemschooltje spelen, etc. etc. bij te voegen; zijn hoofd is ook al geen pakhuis; als de engelschen zich onze overzeesche bezittingen toeeigenen, dan mogen zij hunnen raad voor zich zelven houden; die heeren denken mogelijk dat de aanwinst van muziekstellers en toondichters, en het verlies van kolonien een natuurlijk en lijnregt gevolg van de regelen des evenwigts is. — Wie kent den raad niet, welke de onttroonde Cresus eenmaal aan koning Cyrus gaf, toen de laatste op het punt stond de wederspannige Lybische stad Sardes het onderste boven te keeren; die raad bestond om de stad bij uitmuntendheid te sparen, en daarentegen hare kloeke en manhaftige inwoners aan luxe en weelde te verslaven, hun zingen, dansen en spelen te laten leeren, ten einde hen van lieverlede te ontzenuwen en van dappere mannen in weeke vrouwen te herscheppen, in welken staat zij Cyrus heerschappij geene vrees meer konden inboezemen. Cyrus, die kort daarna sneuvelde, heeft dien raad gevolgd; Cyrus is de *eerste* van een stamhuis geweest, dat over een dubbel rijk regeerde, zijn voorbeeld kan wel eens navolgers gevonden hebben.

MENGELINGEN.

Weet gij het Vertegenwoordigers?

Vertegenwoordigers van het Nederlandsche volk! weet gij hoedanig het reeds met diegenen uwer medeburgers, die tot mindere standen, tot de zoo nuttige arbeidende klassen behooren, gesteld is? – Wilt gij hen uit dien toestand redden, hun lot verbeteren: of wilt gij er de proef van nemen, of zij met hetzelfde geduld gebrek en honger verduren zullen, als de ongelukkige onderworpene Ieren?

Gewigtige vragen, die echter niet lang meer zonder antwoord kunnen blijven.

Weet gij het in hoe menig braaf en eerlijk huisgezin, bij volslagen gebrek aan eenigen arbeid, het gewone voedsel der mindere standen de aardappelen, sedert weken, maanden, niet meer gezien werd? Weet gij het, dat die aardvrucht, die, volgens het vindingrijk vernuft van den Heer VAN HALL in het jaar 1845 *mislukt* was, 't welk Zijne Excellentie als een *onvoorziene ramp* beschouwde; maar die in 1846 slechts een *misgewas* hebbende opgeleverd, geenerlei korting wegens onvoorziene rampen aan de landlieden kon worden toegestaan: weet gij het, dat die aardvrucht op vele plaatsen tegenwoordig tot de dubbele hoogte van den prijs des vorigen jaars gestegen is?

Weet gij het, dat reeds sedert maanden de gerst schier het eenige voedsel der mindere standen geworden is, die zich gelukkig achtten, als zij bij dat flaauwe voedsel nog een stukje voedzaam roggebrood konden koopen; maar thans ook dit niet meer kunnen bekomen, daar de prijs van een 10 pond brood, dat voorleden jaar 40 centen kostte, thans reeds tot 80 centen gestegen is?

Weet gij het, dat daardoor velen, die tot den milddadigen middelstand behooren en die in het vorige jaar wekelijks 2, 3 of meer brooden aan behoeftige brave huisgezinnen konden geven en werkelijk gaven, door den schrikbarend geklommen prijs der noodigste levensmiddelen, thans niet meer in staat zijn om *de helft* te geven van hetgeen zij in het vorige jaar gegeven hebben. – En begrijpt gij het hoe jammerlijk daardoor de nood der behoeftigen geklommen is....?

Weet gij het, hoe vroeger eenvoudig huisraad en zindelijke kleederen het eenige kapitaal der arbeidende klasse waren: en dat nu reeds in honderden van woningen dierzelfde klasse geenerlei huisraad meer gevonden wordt; hoe vele voor zich en voor hunne kinderen, in den langdurigen en strengen winter, noch de noodige kleederen voor den dag, noch deksel voor den nacht hadden, om zich tegen de scherpe koude te hoeden? Weet gij het, wat er van die *kapitalen der armen* geworden is? – Zij hebben die uitgezet: maar, wel verre van daarvoor, even als de rijke kapitalist, jaarlijks rente te ontvangen, moeten zij er jaarlijks renten bij betalen, zoo zij ze niet geheel willen verliezen..... Bezoek de *Banken van Leening*, daar zult gij de kapitalen der arbeidende klasse opgestapeld vinden!

Weet gij dat alles, Vertegenwoordigers van het Nederlandsche volk: en hoe zou het u kunnen onbekend zijn? Schrikt gij dan niet voor de toekomst....? Wilt gij dien toestand doen voortduren, van erger tot erger doen loopen? – Wat antwoord geeft hier uw geweten?

De meesten uwer hebben meer dan eens in de Tweede Kamer verklaard, dat zij de verbetering en vereenvoudiging onzer staatsinrigting *verlangden*: maar dat verlangen bleef onbevredigd; omdat hetzelve niet gepaard ging, met eenen energieken wil en onze Ministers geene verbetering in onze staatshuishouding willen zien brengen. En toch hangt het alleen van u af om hen daartoe te noodzaken.

Welnu, weet gij het wat de reeds verarmde en de dagelijks meer verarmende klassen in deze oogenblikken vragen? – De algemeene vraag is: « zullen de Vertegenwoordigers van het Nederlandsche volk, *ook ditmaal* de tweejarige begrooting voor 1848 en 1849 aannemen? Zullen zij daardoor het afschuwelijke belastingstelsel, waaraan een groot gedeelte van *Nederlands* volk zijne armoede en jammeren te danken heeft, nog twee jaren lang in stand houdende, een groot gedeelte der natie aan hongersnood en het vaderland aan ondergang blootstellen?"

Weet gij het Vertegenwoordigers? Dit vraagt het arme volk..... Wat zal uw antwoord op die angstige vraag wezen? Vraagt dit, op uwe beurt, aan uw geweten! *(C. N. S.)*

ADVERTENTIEN.

§ § Een **BENEDENHUIS** te Huur in het beste gedeelte der stad, te bevragen bij den Boekhandelaar *J. C. DE BUISONJÉ*, Lange Groenewoud.

Bij wien te bekomen is beste **EAU DE COLOGNE** double, de *Jean Marie Farina* à 40 cents per Fleschje, bij Kistje tot verminderde prijs.

VLISSINGEN, den 23. Maart 1847.

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT
DE SCHELDE,
VARENDE TUSSCHEN
VLISSINGEN en BRESKENS.

MAART 1847.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Donderdag 25,	vm.	8	ure.	Donderd. 25,	vm.	9	ure.
Vrijdag 26,	«	8¾	«	Vrijdag 26,	«	9¾	«
Zaturdag 27,	«	9	«	Zaturdag 27,	«	10	«
Zondag 28,	«	9¾	«	Zondag 28,	«	10¾	«
Maandag 29,	«	9¾	«	Maandag 29,	«	11½	«
Dingsdag 30,	«	10¼	«	Dingsdag 30,	«	11½	«
Woensdag 31,	«	11¼	«	Woensd. 31,	m.	12¼	«

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 23 Maart. Sedert den 20. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Francis, C. N. Cook, Vigilant, G. Craglietto, beide Odessa, rogge: Jeannette Berge, J. Kierkegaard, Havre, suiker; Tritheoff, M. Clase, Genua, graan; Herkules, J. Sroone, Odessa, lijnzaad; Hesperus, H. Heisenbeek, Bremen, rogge en tarwe; Ocean, H. Erick, Bremen, Philomene, J. C. Gerberding, Marseille, Louis de Geer, M. S. Lund, Odessa, alle rogge; Dolphijn, W. van den Seijden, Londen, ballast; the Monarch, J. Main, Hull, stukgoed.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 1/2 ure.
Sluiting des avonds 7 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

ten naaste bij kon berekenen, dat de meeste huisgenooten de liggende positie met eene staande hadden verwisseld, kwam hij ook half en négligé uit zijne kamer, als of hij regt verkwikt was door den adem van Morpheus. Wel verwonderde het de meid dat de kaars van mijnheer Jackson des morgens geheel verdwenen was, maar als ondergeschikt persoon durfde zij er geen woord, geene syllabe, geen letter zelfs van te gewagen.

Lang voor dat het ontbijt was afgeloopen, kwam Bothman reeds zeggen, dat hij alles in orde had gebragt, en dat zij, zoodra Maronier te voorschijn kwam, oogenblikkelijk van wal konden steken. Deze arriveerde tegen zijne gewoonte bijzonder vroeg, van zijne vrouw de les meêgekregen hebbende, om zich toch vooral niet morsig te maken, en voorzigtig te zijn met het water.

Het bekende ongeluk, dat Harri de vorige keer bij het rooipartijtje had gehad, noopte de anderen, hem thans van den post als roeijer te ontslaan, en Maronier benevens Smelton fungeerden als zoodanig. Spoedig was men het dorp uitgeroeid, in den vollen stroom der rivier gekomen en werden de netten uitgezet. Harri en Annet hadden elk een paar hengels meêgenomen, en hadden schrikkelijk veel pret daarvan. Nu werden de netten opgehaald en eene groote zoô was de belooning der genomene moeite. Nu kon het wel niet anders of er moest gedronken worden – want waar is een gezelschap van heeren, waarin niet gedronken wordt? en Bothman, die voor alles goed zorg scheen gedragen te hebben, ontkurkte een paar fleschen delicate port-à-port.

De held onzer historie geleek veel op een jongentje van een jaar of acht, dat voor het eerst van zijn leven uit hengelen gaat; telkens, wanneer de kurk door de golving van het water gewiegd werd, haalde hij op, maar had dan natuurlijk geen visch, noch iets wat op een visch geleek aan den haak. Hij was bijna op het punt om gramstorig te worden, toen hij niets ving, en Annet tot overmaat van ramp, van de talrijke hoeveelheid, welke zij uit het water haalde, telken reize elk exemplaar voor zijne oogen in de lucht liet slingeren.

Zoo langzamerhand had men ook honger gekregen en de koetsier van Price, die het honger krijgen reeds lang vooruit gezien had, was reeds druk aan het in orde brengen van het diner, dat, hoewel in de open lucht gehouden, toch zoo luisterrijk zou wezen als slechts mogelijk was. Men kan begrijpen dat er visch zou gegeten worden, zoodat Harri nu voor het eerst van zijn leven visch zou eten – niet, die hij zelf had gevangen, maar die hij zelf had zien vangen. De maaltijd smaakte, zoo als ordinair bij zulke gelegenheden, ongemeen goed; doch op het laatst begon Harri te bemerken dat hij vriend Bacchus wat te hard had aangesproken, iets wat Price, Smelten en Maronier van zichzelven ook begrepen. Annet geraakte dus zeer verlegen met de half beschonkene leden van het matigheids-genootschap, zoodat zij hen aanraadde ten spoedigste huiswaarts te keeren, want na vele vergeefsche pogingen harer welsprekendheid eindelijk mogt gelukken.

Bij het uitstappen uit de boot, had Maronier het ongeluk om met het eene been in plaats van op den wal, in het water te stappen, waardoor hij voorover op den grond tuimelde. Spoedig was hij weder op de been maar..... zijne kleederen waren voor het grootste gedeelte doornat en zaten vol slijk; zoo kon hij toch niet te huis komen. Uit vrees voor zijne vrouw en haren pantoffel, smeekte hij Price, om zich bij dezen aan huis te mogen laten schoonmaken. Dit werd ingewilligd, ja, uit consideratie voor Maroniers goedheid bood zelfs Harri de behulpzame hand.

Volgens afspraak begaf zich Harri ter bepaalder tijd 's avonds naar Jastink. Naauwelijks was hij bij dezen de voordeur binnen geloopen, naauwelijks had hij honderde komplimenten gemaakt, zijn derrière op eenen stoel geplakt en onbarmhartig een gebraden patrijs de pooten van het lijf gescheurd, en die tot op het been toe afgekloven, toen een stevige slag tegen de beenen hem uit zijne mijmering deed ontwaken. Van schrik vloog hij op, keek onder de tafel, en als of daar iets betooverende onder schuilde, van ontzetting sprong hij nu nog harder achteruit, dan hij vroeger van schrik was opgevlogen. Niets meer of minder dan de hond van Jastink, dien Harri den vorigen dag had doodgeschoten, lag onder de tafel te kwispelstaarten en had met zijnen staart tegen Harri's beenen geslagen.

– Ha, ha, vriendje! zeide Jastink lagchende, alles behalve dat gedacht, niet waar?

– Neen! antwoordde Harri, nog geheel verstomd; hoe is het toch mogelijk.

– Met uwe permissie, hernam Jastink, gij hebt hem slechts den staart afgeschoten en door den schok was het beest als of hij dood was, maar met den staart in den bek is hij gisteren avond terug gekomen, ik heb dien weêr stevig aan zijn ligchaam vastgenaaid – natuurgenooten moeten elkander helpen – en zie hem nu als of er niets gebeurd is.

– Maar ik heb hem toch vlak in de borst geschoten, zeide Harri, die maar volstrekt niet kon begrijpen, hoe een door hem vermoord dier ten tweede male kon gaan leven.

– Het is toch zoo, ge gelooft immers uwe oogen wel? begon Jastink weder.

– Wel waarachtig! zeide Harri en dit was voor de eerste maal, dat hij het waarachtig uitsprak. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.